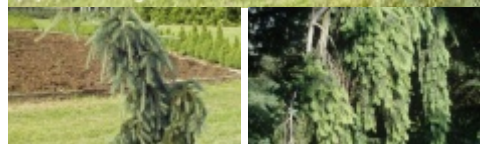

Pseudotsuga menziesii 'Pendula'

dagleżja zielona 'Pendula'

(C) fot. Eugeniusz Pudełek

Nazwa zbiorowa dla roślin otrzymanych z nasion, podobnych do typowej dagleżji, lecz o gałęziach bardziej lub mniej zwisających. Taka forma była opisywana już w XIX w. Osiąga dość znaczne rozmiary. Boczne gałęzie mocno obwisają wzdłuż prostego, strzelistego pnia, nadając roślinie smukłą sylwetkę. Igły soczystozielone, długie i miękkie. Roztarte pachną jabłkami. Szyszki charakterystyczne, o długości 8-10 cm., pokryte haczykowatymi, trójdzielnymi łuskami wspierającymi. Najlepiej rośnie na glebach głębokich i żyznych, w okolicach o dużej wilgotności powietrza i łagodnych zimach. W ogrodzie możemy ją zastosować jako szybko rosnącą przysłonę. Doskonale będzie się prezentować we wszelkich założeniach naturalistycznych. Wyselekcjonowane siewki o bardziej niebieskim zabarwieniu igieł są sprzedawane pod nazwą (również zbiorową) *Pseudotsuga menziesii* Glauca Pendula

autorzy opisu tekstowego: TOMŻYŃSKI Szkółka Roślin Magdalena Tomżyńska

pochodzenie	pierwsza publikacja: Neumann jako <i>Pseudotsuga menziesii pendula</i> 1853
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	stożkowy przewisający (płaczący, zwisty)
docelowa wysokość	od 15 m do 20 m

barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkogody
nastonecznienie	stanowisko słoneczne stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
walory	roślina zimozielona ozdobne owoce ciekawy pokrój
zastosowanie	w grupach kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) szpaler zieleń publiczna zadrzewienia krajobrazowe parki
strefa	4

autor opisu tabelarycznego: Magdalena Tomżyńska, TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin;

Producenci *Pseudotsuga menziesii* 'Pendula' w Polsce

PIĄTKOWSKI Karol J. - Szkołka Drzew i Krzewów